

Arrest

nr. 304 135 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 maart 2023 en op 25 april 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Ghonday, district Alishang, van de provincie Laghman. Volgens het leeftijdsonderzoek dat u onderging in België bent u geboren op (...) januari 2000.

Uw vader leverde vlees aan het checkpoint Baba Walhi Saheb van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) in Dargan en aan het districtshuis. Hij had connecties met leden van dit checkpoint, onder wie een zekere S., G. H. en B., en voorzag hen ook van informatie als hij taliban zag.

Op een nacht werd een aanval uitgevoerd door de Amerikanen in uw regio waarbij vijftien talibanleden omkwamen. Hierna begon het gerucht dat uw vader, S., G. H. en B. betrokken waren bij de aanval.

Toen u ongeveer zestien jaar oud was, werd uw vader gedood door de taliban. Voornoemde leden van de ALP zouden bedreigd zijn met de dood. Na de begrafenis van uw vader kwamen zij naar uw huis en zeiden ze dat de dood van uw vader gewroken diende te worden. U ging daarmee akkoord en begon eveneens met hen samen te werken. U werkte zelf ongeveer zeven of acht maanden voor de ALP.

U leverde eten aan het checkpoint, kreeg een opleiding over het gebruik van wapens, mocht meegaan bij het uitvoeren van hinderlagen, en deed ook bewakingsopdrachten. U kreeg een salaris van 10 000 Afghani, dat ingezameld werd door de leden van het checkpoint, en werd gezegd dat u ook officieel bij hen zou aangenomen worden wanneer u meerderjarig zou worden.

Op een dag wilde u eten van het huis van S. naar het checkpoint brengen. Van daar liepen twee wegen naar het checkpoint. Eén van die wegen was gevaarlijk en werd u afgeraden om te gebruiken. S. zou die dag echter met u meegaan. Hij spoorde u aan om toch de gevaarlijke weg te gebruiken en zei u dat u geen schrik moest hebben. Toen jullie aan de moskee passeerden, werden jullie beschoten. S. werd geraakt, en overleed aan zijn verwondingen. U raakte gewond aan uw voet.

Na dit incident bleef u nog een periode thuis terwijl u genas van uw verwondingen. Uw moeder en maternale oom besloten dat u hierna het land diende te verlaten.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in jawza (i.e. mei-juni) 2019. U kwam aan in België op 23 september 2021 en diende hier op 24 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

G. H. vluchtte omwille van gelijkaardige redenen naar Iran. Hij werd echter gedeporteerd naar Afghanistan, waar hij gedood werd op (...) juli 2022.

Na de machtsovername zou de taliban nog twee of drie keer zijn langsgekomen bij uw thuis en werd jullie koe meegenomen uit jullie huis. Bij één van de huiszoekingen door de taliban werden de documenten van uw vader meegenomen. Dit gebeurde in de zesde of zevende maand van 2022.

Uw broer S. vertrok intussen ook uit Afghanistan. Hij verblijft nu in Turkije.

Uw advocaat werpt nog op dat u verwesterd zou zijn ten gevolge van uw lang verblijf in Europa.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een document omtrent de dood van uw vader, uw taskara, een bankkaart op naam van uw moeder, medische documenten in verband met een huidaandoening, documenten in verband met uw scholing in België, een psychologisch attest, foto's van de lijken van S. en G. H., certificaten van de ALP op naam van S. en G. H. .

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en de medische documenten die u voorlegt, blijkt dat u zou lijden aan bepaalde huidproblemen (CGVS1, p. 4; administratief dossier, groene map, document 3). U zou zich hierdoor niet goed kunnen concentreren op school en niet goed slapen (CGVS1, p. 4). Uit het attest dat u voorlegt, kan niet afgeleid worden dat u op basis van deze huidproblemen niet in staat zou zijn om deel te nemen aan het gangbare procedureverloop in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Dit blijkt ook geenszins uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u uitdrukkelijk antwoordde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere noden' DVZ). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt of deze problemen een invloed hebben op uw capaciteiten om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, geeft u aan momenteel geen problemen te hebben, maar dat het wel lastig zou kunnen zijn als u te lang zou moeten zitten (CGVS1, p. 4). Er wordt u aangegeven dat u het in dat geval steeds kan aangeven wanneer u dergelijke problemen zou ondervinden en dat er steeds een pauze kan ingelast worden (CGVS1, p. 4). U heeft geen melding gemaakt van dergelijke problemen tijdens uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS (CGVS1, p. 1-35; CGVS2, p. 1-32).

Daarnaast verklaart u psychologische problemen te hebben en legt u ook een psychologisch attest neer (CGVS1, p. 4-6; zie administratief dossier, groene map, document 5). Gevraagd naar deze problemen, geeft u aan dat u hoofdpijn heeft door slapeloosheid en dat u daar medicatie voor kreeg (CGVS1, p. 4-6). U stelt dat u aan uw psycholoog vertelt over uw problemen, en verwijst hierbij naar de problemen die u had met de taliban in Afghanistan (CGVS1, p. 4-6). Uw psycholoog zou u aanraden om te bewegen wanneer u stress ervaart (CGVS1, p. 4-6). Gevraagd of het nemen van de medicatie die u vernoemde enige invloed heeft op uw capaciteiten om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, zegt u in dit opzicht geen problemen te ervaren (CGVS1, p. 4-6). Uit het psychologisch attest dat u voorlegt, blijkt enkel dat u sinds 6 januari 2023

begeleid wordt door VZW Solentra en dat traumatherapie aangewezen zou zijn (zie administratief dossier, groene map, document 5). Uit uw verklaringen CGVS en dit attest blijkt dan ook niet dat u psychologische problemen zou hebben die dermate ernstig zouden zijn dat ze het normale procedureverloop zouden kunnen hinderen. Ook hier moet opgemerkt worden dat u ten overstaan van de DVZ antwoordde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere noden' DVZ).

Bovenstaande is dan ook niet afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan psychische problemen die van dien aard zouden zijn dat zij het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen en dat u ook in het kader van deze problemen bepaalde steunmaatregelen diende toegekend te krijgen.

Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt bovendien dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS1, p. 1-35; CGVS2, p. 1-32). U gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud bovendien aan dat u over al uw problemen hebt kunnen vertellen (CGVS1, p.33; CGVS2, p. 31).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek is bovengenoemde ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar'. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban omwille van de samenwerking van uw vader en u met de ALP. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de samenwerking van uw vader met de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Uw verklaringen omtrent deze samenwerking blijken immers uitermate vaag en inconsistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vader niets vertelde over deze samenwerking (CGVS1, p. 12). U stelde hierover dat hij rondliep met de ALP, dat hij vlees leverde voor de politie en het districtshuis maar verder niets vertelde aan uw moeder over deze samenwerking (CGVS1, p. 12). Gevraagd of u nog meer wist over de zaken die uw vader deed voor de ALP, stelt u van niet, dat u enkel wist dat uw vader vlees leverde aan de ALP en dat er een vriendschap bestond tussen hem en leden van de ALP (CGVS1, p. 12). Nogmaals ingegaan op de beweerde samenwerking tussen uw vader en de ALP, beperken uw verklaringen zich opnieuw tot dat uw vader had rondgelopen met deze mensen, hen vlees leverde en dat uw moeder u daarover niet meer kon vertellen, dat uw vader uw moeder daarover niet de waarheid zou verteld hebben (CGVS2, p. 7-12). Pas wanneer u nogmaals de kans gegeven wordt om informatie te geven over deze samenwerking, komt u aandragen met het feit dat uw vader informatie zou gedeeld hebben met zijn vrienden van de lokale politie, wanneer hij taliban zag (CGVS2; p. 7-12). Dat u niet meer informatie kan geven over de exacte inhoud van de samenwerking tussen uw vader en de ALP en pas na herhaaldelijk doorvragen aankomt met het feit dat hij hen ook van informatie voorzag, doet al in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaring.

Bovendien kan u geen consistente verklaringen afleggen over de manier waarop u op de hoogte kwam over de informatie die uw vader dan aan de ALP zou doorgespeeld hebben. U zegt dat uw moeder u dit zei, dat u

dit zelf ook kon zien en dat uw vader u letterlijk gezegd zou hebben dat hij informatie doorgeeft aan de ALP omdat zij van uw dorp zijn en jullie land helpen (CGVS2, p. 7-12). Hiermee gaat u reeds in tegen bovenstaande verklaringen, waaruit bleek dat u niets wist over de samenwerking tussen uw vader en de ALP en dat hij ook uw moeder hier niets over vertelde (zie boven). Hierop gewezen, stelt u dat u toen bedoelde dat uw moeder niets wist over de inval van de Amerikanen (CGVS2, p. 7-12). Dit kan echter niet volstaan als uitklaring, gezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat u toen bevraagd werd over de samenwerking tussen uw vader en de ALP en niet over de inval van de Amerikanen (CGVS1, p. 12). Ook uw verklaringen over de manier waarop uw vader informatie gaf aan de ALP blijken allerm minst coherent te noemen. U zegt dat hij dit deed via de gsm, door hen te bellen (CGVS2, p. 7-12). Gevraagd hoe u dan weet dat hij dit op deze manier deed, stelt u eerst enkel 'hij had een simpele gsm en hij ging op en af, ik was er niet altijd bij, ik weet het niet.' Hiermee geeft u geen enkele uitklaring over de manier waarop u op de hoogte kwam van de manier waarop uw vader de ALP inlichtte. Pas wanneer u nog tot drie maal toe dezelfde vraag werd gesteld, oppert u dat uw vader de lokale politie had gebeld wanneer hij thuis kwam en had gezegd om niet op die weg te komen omdat de taliban daar stonden (CGVS2, p. 7-12). Hierop gevraagd of uw vader dan bij jullie thuis belde, beweert u dan weer dat 'dit kan zijn maar dat u het niet weet, dat hij van de winkel belde, maar daarover niet sprak' (CGVS2, p. 7-12). Nog steeds geeft u zo geenszins een uitklaring voor hoe u dan kon weten dat uw vader telefonisch deze informatie aan de ALP gaf. Hierna verklaart u daarentegen dan plots wel dat uw vader dit thuis vertelde en dat u ook hoorde dat hij op zijn gsm sprak met de lokale politie en hen verwittigde dat er taliban aanwezig waren in de regio van Salah (CGVS2, p. 7-12). Meer nog, u verklaart plotsklaps dat u dat altijd zou gehoord hebben wanneer uw vader dit deed (CGVS2, p. 7-12), wat allerm minst te rijmen valt met uw voorgaande verklaringen. Op basis van bovenstaande wordt dan ook grondig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de dood van uw vader kunnen allerm minst overtuigen. Uw verklaringen hieromtrent blijken immers bijzonder summier. U beperkt zich in deze tot dat uw vader gedood werd in de regio van Dak, waar het huis van A. H. en S. is (CGVS2, p. 14-15). Gevraagd naar het tijdstip waarop uw vader gedood werd, komt u niet verder dan te stellen dat u toen ongeveer 16,5 jaar oud moet geweest zijn, maar dat het lang geleden is en u de datum niet heeft opgeschreven (CGVS2, p. 14-15). Gevraagd of u, indien u weet dat u toen 16,5 jaar oud was, dan ook weet hoe oud u bent op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u dat u 23 jaar oud zou zijn, maar dat dit is wat hier gezegd wordt en dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS2, p. 14-15). Hierop gevraagd hoe u dan kan weten dat u op het moment van de moord op uw vader dan 16,5 was, zegt u dat u een mens bent, dat een mens weet hoe oud hij is en dat u toen ongeveer 16,5; 14 of 15 was (CGVS2, p. 14-15). Voorgaande raakt echter kant noch wal, gezien uit uw verklaringen juist allerm minst blijkt dat u op de hoogte zou zijn van uw leeftijd. Daarenboven blijkt u ook hierover niet consistent, en oppert u plots dat u ook 14 of 15 had kunnen zijn op het moment dat uw vader gedood werd. Uit bovenstaande blijkt dus dat er u geenszins in slaagt om de dood van uw vader, een toch wel cruciaal element in uw asielrelaas, zelfs maar bij benadering te situeren in de tijd. Dat u dit wel kan bij andere, toch wel minder relevante of ingrijpende gebeurtenissen in uw leven en relaas, zoals de dood van G. H. op (...) juli 2022 (CGVS2, p. 28), tart alle verbeelding. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aangetast.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw eigen samenwerking met de ALP, na de dood van uw vader. Wat hierover reeds frappeert, is dat u verklaart dat zodra u meerderjarig was, u ook officieel had mogen werken voor het ALP, maar dit voor uw vertrek dus nog niet kon (CGVS, p. 19). Uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, blijkt dat u reeds meerderjarig was voor uw vertrek uit Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover enkel verder ondermijnt. Bij de DVZ verklaarde u omtrent deze samenwerking enkel dat u spullen leverde aan het checkpoint (Vragenlijst CGVS, vraag 5; Verklaring DVZ, vraag 12). U repte daar echter met geen woord over andere, meer strategische en dus risicovollere taken, nl. de bewakingsopdrachten en hinderlagen die u in samenwerking met checkpoint zou uitgevoerd hebben, wat u dan plots weer wel zo aanhaalt op het CGVS (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8; CGVS1, p. 23-26). Hierop gewezen, stelt u dit daar wel zo verklaard te hebben (CGVS2; p. 23), wat geenszins blijkt uit uw verklaringen daar. Hiermee kan u bovenstaande tegenstrijdigheid dan ook allerm minst uitklaren.

Verder kan u ook geen overtuigende verklaringen afleggen over bovenstaande 'strategischer' opdrachten. U verklaart dat u soms naar dorpen ging met de ALP om deze dorpen te beveiligen (CGVS1, p. 24). Gevraagd om te vertellen over een incident dat gebeurde bij zo'n aanval, begint u over een bewaking van de controlepost waarbij er een raketaanval was (CGVS1, p. 24). Hier meer uitleg over gevraagd, blijven uw verklaringen echter bijzonder vaag, 'telkens als wij een rapport kregen, werd de controlepost aangevallen door raketaanval en soms gebruikten zij ook zware geweren maar soms was het rapport onjuist dus gebeurde er niets' (CGVS1, p. 24). Nogmaals gevraagd om te vertellen over een incident dat gebeurde tijdens het beveiligen van een dorp, geraakt u niet verder dan 'ik kreeg een Kalasnikov van hen en ze vroegen om een specifiek gebied te bewaken en zeiden tegen mij als je van die plaats bijv. aangevallen wordt, dan moet je beschieten tegen hen' (CGVS1, p. 24). Hiermee geeft u nog steeds geen doorleefde of anekdotische verklaringen die bovenstaande samenwerking met de ALP ook daadwerkelijk zouden kunnen ondersteunen. Hier nogmaals de kans toe geboden, beperkt u zich op nieuw tot 'de taliban vielen ons om 5 uur 's ochtends aan en ook om 8 of 9 uur 's avonds' (CGVS1, p. 24). Aangespoord hier dieper op in te gaan,

blijkt u echter wederom niet verder te komen dan het vage “de lokale politie gingen soms naar Alleiheuvel om een hinderlaag te plannen tegen de taliban, maar de taliban kwamen er niet naartoe want ze wisten het en de hinderlaag was niet geslaagd” (CGVS1, p. 24). Gevraagd om te specificeren wat uw persoonlijke rol hierin dan was, zegt u dat u toen niet meeging naar deze hinderlaag maar in het dorp bleef (CGVS1, p. 24). Bovenstaande kan dan ook allerm minst volstaan om te overtuigen dat u ook zelf betrokken was in dergelijke activiteiten, integendeel. Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud werd u nogmaals de kans geboden om dieper in te gaan op wat er dan juist gebeurde bij het uitvoeren van deze hinderlagen. Opnieuw bleek u echter niet verder te komen dan summiere en nietszeggende verklaringen, zoals “ik ging mee, we schoten op elkaar, ze liepen weg en de volgende keer was ik niet mee, op die keer was de vijand gewond geraakt” (CGVS2, p. 23).

U verklaarde dat u ook zelf eens had moeten schieten, waarop u gevraagd werd hier dan eens meer over te vertellen. Ook hiertoe blijkt u echter in gebreke. U geraakt immers ook hier niet verder dan “wij hebben niks gekregen, onze hinderlaag was niet geslaagd en dan zijn we terug gekomen” (CGVS2, p. 23). Gevraagd of dit alles is wat u daarover kan vertellen, beaamt u dit en stelt u dat u naar huist moest als de hinderlaag gedaan was (CGVS2, p. 23). Nogmaals expliciet aangespoord te vertellen over hoe u zelf had geschoten, stelt u enkel uitermate algemeen “een hinderlaag is zo als je van één richting iemand schiet dan moet je die richting onder vuur houden en daar schieten” (CGVS2, p. 23). Hiermee kan u echter allerm minst aantonen dit ook zelf gedaan te hebben. Zelfs wanneer u andermaal verduidelijkt wordt dat er gevraagd wordt naar het specifieke incident waarbij u zelf moest schieten, geraakt u niet verder dan het vage en algemene “van de richting waar ze op ons schoten, ik hield de Kalasnikov in die richting en heb geschoten” (CGVS2, p. 23).

Ook uw verklaringen over de bewakingsopdrachten die u uitgevoerd zou hebben in het checkpoint kunnen allerm minst overtuigen. U stelt hierover dat u in de toren van het checkpoint stond te bewaken terwijl de anderen aan het eten waren (CGVS1, p. 25). Alvorens deze opdracht te mogen uitvoeren, zou u tien minuten uitleg gekregen hebben (CGVS1, p. 25). Later gevraagd of u alleen op de toren stond, stelt u dat er soms iemand was, maar soms ook niet (CGVS2, p. 22). Gevraagd hoe het dan kwam dat men u vertrouwde om alleen in te staan voor de veiligheid van het checkpoint, oppert u dat ze u toch ook vertrouwden om hen eten te brengen en dat u hen niet ontrouw ging zijn gezien de taliban uw vader gedood hadden (CGVS2, p. 22). Dat u hen eten bracht en dat u aan hun kant zou gestaan hebben gezien de moord op uw vader, klaart echter nog steeds niet uit om welke reden zij iemand onervaren als u zouden vertrouwen om dergelijke belangrijke veiligheidsfunctie uit te oefenen. Ook hierop gewezen, stelt u enkel dat ze u konden vertrouwen voor een hinderlaag, u een geweer gaven, ze u vertrouwden voor het eten, dus waarom zouden ze u dan niet vertrouwen om de toren te bewaken waarvoor ze u opleidden (CGVS2, p. 22). Dit klaart echter nog steeds niet uit, om welke reden ze u, iemand die weliswaar misschien enige opleiding hiertoe had gehad maar toch nog steeds onervaren en geen officiële werknemer was (zie boven), zo snel alleen zouden laten instaan voor de veiligheid van het checkpoint. Daarenboven blijkt u geen eensluidende verklaringen af te leggen over het aantal torens van de controlepost; Zo stelde u aanvankelijk dat het checkpoint drie torens had (CGVS1, p. 25), hoewel uit uw latere verklaringen blijkt dat het checkpoint vier torens zou gehad hebben (CGVS2, p. 21-22). Hierop gewezen, ontkent u dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 21-22). Het louter ontkennen van een eerder afgelegde verklaring is echter geen afdoende verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Omwille van al bovenstaande elementen kan er al geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u voor de ALP zou hebben gewerkt.

Nog kan u geen aannemelijke verklaringen afleggen over hoe de taliban juist zouden geweten hebben dat u samenwerkte met de ALP. U zegt hierover enkel heel vaag en algemeen “ze hebben info over ons, ze hebben lijsten van mensen” (CGVS2, p. 24-25). Gevraagd hoe u dat dan weet, stelt u enkel dat de commandanten zouden weten dat die persoon op de lijst staat (CGVS2, p. 24-25). Hiermee geeft u echter nog steeds geen enkele uitklaring over hoe u hiervan dan op de hoogte zou zijn. Nogmaals hiernaar gevraagd, geeft u opnieuw een nietszeggend antwoord, door te stellen dat u van vroeger zou weten dat ze dergelijke lijsten hadden (CGVS2, p. 24-25). Tot een derde maal toe gevraagd hoe u dan aan deze informatie komt, stelt u dat u dit weet van personen die voor de lokale politie werken dat zij spionnen hebben die alles weten (CGVS2, p. 24-25). Ook dit antwoord is dermate vaag en algemeen, en kan aldus niet overtuigen. Gevraagd hoe u dan weet dat er dergelijke spionnen zijn, beperkt u zich opnieuw tot het erg vage en algemene “zij waren zo, de inlichting was zo sterk dat als je vandaag thee dronk met de lokale politie, de dag erna wisten ze dat je dat deed” (CGVS2, p. 24-25).

U blijkt wel aan te kunnen geven hoeveel personen er ongeveer in het checkpoint werkten, en enkele namen te kunnen geven van deze personen (CGVS1, p. 22). Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat u ook zelf samenwerkte met het ALP. Dergelijke informatie kan immers enkel aantonen dat u op de hoogte was van de werking van een checkpoint in uw regio, waarover u nota bene zelf verklaarde dat daar veel dorpingen werkten (CGVS1, p. 22), wat reeds kan verklaren hoe u aan dergelijke info kwam, maar is niet afdoende om ook maar enige persoonlijke betrokkenheid bij de werking van het checkpoint aan te tonen. Hetzelfde dient opgemerkt te worden over dat u wel kan uitleggen hoe een Kalasnikov wordt schoongemaakt of gebruikt (CGVS1, p. 23, 31). Hieruit kan immers enkel afgeleid worden dat u wel eens een Kalasnikov van dichterbij zag, of zelf eens gehanteerd of schoongemaakt hebt. Dit zegt echter niets over de context waarin dit gebeurde, wat bevestigd wordt door uw eigen verklaring, waarin u stelt dat u thuis ook altijd een Kalasnikov had (CGVS1, p. 23, 31).

Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen, en in het bijzonder omtrent uw samenwerking met de ALP, teniet gedaan.

Daarenboven laten ook uw verklaringen over het incident waarbij S. omkwam en u gewond raakte sterk te wensen over. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat dit gebeurde toen het checkpoint onder vuur kwam te liggen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit valt echter niet overeen te stemmen met hoe u dit ten overstaan van het CGVS verklaart. Daaruit blijkt immers niet dat het checkpoint toen werd aangevallen, maar S. en u, toen jullie onderweg waren naar dit checkpoint (CGVS1, p. 28-29). Hierop gewezen, stelt u dat u bij de DVZ ook verklaarde dat jullie aan het wandelen waren naar het checkpoint toen het incident gebeurde (CGVS1, p. 28-29). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u daar verklaarde dat het checkpoint zelf onder vuur kwam te liggen, in plaats van u en S., onderweg naar dit checkpoint. Daarenboven kan u geenszins overtuigende verklaringen afleggen over de reden waarom jullie toen de 'gevaarlijke weg' kozen, hoewel er net sterk werd afgeraden om deze weg te kiezen (CGVS1, p. 29). Uit uw verklaringen blijkt immers dat verschillende collega's reeds aangevallen werden op deze weg. Telkens als iemand richting de controlepost kwam via deze weg, zou die persoon aangevallen worden. Hierdoor vroeg de commandant die weg te vermijden (CGVS1, p. 29). Het tart dan ook alle logica dat een ervaren lid van het checkpoint, S., net het tegenovergestelde zou doen, en zelfs zou zeggen dat er geen gevaar op deze weg was, en dat u hem tevergeefs van het tegendeel probeerde te overtuigen (CGVS2, p. 25-27).

Ook over de periode na deze beschieting, waarbij u gewond raakte, legt u geen eensluidende verklaringen af. U verklaart hierover aanvankelijk dat u na het incident nog één of anderhalve maand zou thuis gebleven zijn (CGVS1, p. 31). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud blijkt u echter plots niet meer te weten hoe lang u toen thuis was. U stelt niet meer te weten of dit nu één maand, anderhalve maand of tien dagen na het incident was (CGVS2, p. 27-28). Gewezen op het feit dat u dit nog wist bij uw vorige persoonlijk onderhoud, iets langer dan een maand geleden, geeft u aan dat u zelfs morgen niet meer zou weten wat u gisteren hebt gegeten (CGVS2, p. 27-28). Dit volstaat echter geenszins als uitklaring, temeer gezien uit uw voorgaande verklaring blijkt dat u wel in staat zou zijn om andere feiten weer te geven, en zelfs in de tijd te plaatsen (zie boven). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Tot slot blijkt u ook inconsistente verklaringen af te leggen over de lotgevallen van uw broers na uw vertrek uit Afghanistan. Over de broers die achterbleven in Afghanistan verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat zij te klein waren en dat u niet weet of de taliban hen benaderd hebben of niet (CGVS1, p. 15). Dit valt echter niet overeen te stemmen met uw verklaringen bij uw tweede persoonlijk onderhoud, waarin u stelt dat deze broers nu ongeveer 13 en 17 jaar oud zijn, en dat de taliban hen lastig vallen. Ze zouden hen vragen waar hun andere broers zijn, hen in het gezicht slaan en zeggen dat ze ongelovig zijn en hun gebeden moeten doen (CGVS2, p. 29-30). Over uw broer die intussen in Turkije verblijft, verklaarde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij het land na u verliet omdat hij bang was. Gevraagd waarvoor hij dan bang was, zegt u dit niet te weten, en dat u denkt dat hij misschien bang was voor het werk van uw vader en u met de lokale politie (CGVS1, p. 15). Ook dit valt niet te rijmen met hoe u in uw tweede persoonlijk onderhoud plots wel zeker blijkt te weten om welke reden deze broer het land verliet, namelijk omdat hij schrik heeft door uw vader en u (CGVS2, p. 29-30). De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt zo enkel verder op de helling te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De psychologische en medische problemen die u zou kennen zoals beschreven in de attesten en zoals blijkt uit uw eigen verklaringen hierover (zie boven), zijn bezwaarlijk afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan bepaalde ernstige medische of psychologische problemen, waaruit een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen afgeleid worden in uw hoofde.

Ook de brief die u voorlegt omtrent de dood van uw vader, is niet bij machte de beslissing van het CGVS om te buigen. U verklaart dat dit document gaat over de dood van uw vader (CGVS1, p. 14). Dit kan echter niet zomaar afgeleid worden uit voornoemd document zelf. Uit de vertaling blijkt immers geenszins dat de naam van uw vader ergens in dit document vermeld staat. Er kan enkel uit afgeleid worden dat bepaalde getuigen zich uitspreken over de dood van een niet nader genoemd persoon en het feit dat deze persoon geen andere erfgenaam zou hebben. Over de overleden persoon, wordt verder enkel nog verklaard dat dat deze een simpele arbeider was zonder enige officiële functie (zie administratief dossier, groene map, document 1). Een dergelijk document kan dan ook niet volstaan om uw verklaringen over de dood van uw vader of de omstandigheden van zijn dood te ondersteunen.

Over de documenten in verband met uw scholing hier in België wordt hieronder aangegeven om welke reden ook zij niet volstaan om de beslissing van het CGVS te wijzigen.

Nog legt u foto's neer van de lijken van G. H. en S. en van documenten in verband met hun werk bij het ALP. Over deze foto's moet vooreerst benadrukt worden dat hieruit geenszins kan afgeleid worden over welke personen dit juist gaat, in welke omstandigheden zij zijn gestorven en of er sprake zou zijn van een verband tussen deze omstandigheden en uw beweerde vluchtmotieven. Over de documenten in verband met hun werkzaamheden moet dan weer opgemerkt worden dat deze enkel kunnen aantonen dat deze personen

werkzaam zouden geweest zijn bij de ALP, maar voor de rest niets kunnen zeggen over de samenwerking van uw vader en u met de ALP en de problemen die u daaraan verbindt.

U legt nog een bankkaart van uw moeder voor. U verklaart in dit verband dat uw moeder elk jaar 60 000 roepies ontving als compensatie van de dood van uw vader (CGVS1, p. 7). Uit de, nota bene zeer onduidelijke, kopie van dit document kan echter geenszins een verband afgeleid worden tussen het feit dat uw moeder over deze bankkaart zou beschikt hebben en uw verklaringen omtrent de beweerde samenwerking tussen uw vader en de taliban en zijn dood. Daarom kan ook dit document de beoordeling van het CGVS niet ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/Plib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

Plib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Hoewel bepaalde medische en psychologische moeilijkheden zou ervaren en in dat verband attesten neerlegt (zie boven), toont u niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit aangebrachte elementen hieromtrent blijkt niet dat u zich in een dermate medische en/of psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS1, p. 33). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Volledigheidshalve dient hierover opgemerkt dat uw advocaat op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud wijst op het algemene risico van gepercipieerde verwestering vanwege de Taliban omwille van uw verblijf in het Westen (CGVS1, p. 33). Er wordt echter niet gespecificeerd over welke zaken dat dan precies gaat.

Gevraagd of u zelf kan uitleggen wat uw advocaat hiermee zou bedoelen, blijkt u hiervan geen idee te hebben en zelfs geen notie te hebben van de inhoud van het concept "verwestering" (CGVS1, p. 33-34). Verduidelijkt waarop dit kan slaan, geeft u enkel aan dat u de wet van dit land respecteert en respecteert wat de protection officer zegt (CGVS1, p. 33-34). Nogmaals gevraagd of u een Westerse levensstijl heeft aangenomen, zegt u enorm veranderd te zijn, dat u naar school gaat en veel zaken leerde, en dat u zonder tolk naar de dokter kan gaan (CGVS1, p. 33-34).

Er dient echter opgemerkt dat hieruit geenszins afgeleid kan worden op welke manier uw gedachtegoed of gedragingen dan fundamenteel veranderd zou zijn sinds uw verblijf in België. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Er kan dan ook aangevoerd worden dat aanpassingen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden op vlak van bepaalde gedragingen geen vervolging of ernstige schade inhouden.

Dat u hier school loopt, waarover u ook documenten neerlegt, en de taal enigszins zou beheersen (zie boven) kan niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd

als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Daarenboven heeft u nog contact met uw moeder en broers in Afghanistan (CGVS1, p. 14-15). Hierboven werd bovendien reeds aangehaald dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de dood van uw vader, hetgeen doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten geen zicht wenst te bieden op uw volledige, huidige netwerk in uw regio van herkomst. Er kan dan ook niet zomaar afgeleid worden dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Na een theoretisch algemeen betoog geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze concreet te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op theoretische wijze zijn verwesterd profiel en wijst hij op het flagrant gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie. Verder gaat verzoeker in concreto in op zijn verwestering.

Tot slot zet hij op omstandige wijze de subsidiaire beschermingsstatus uiteen waarbij hij wijst op de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie met nadruk op zijn verwesterd profiel.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels, academische literatuur, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een kopie van verzoekers bijlage 26 van 24 september 2021;
- een kopie van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023;
- een kopie van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud van 25 april 2023;
- een document van IOM: *'Assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) Reintegration Assistance' met op de achterkant "Suspension List"*;
- een powerpoint-presentatie van het UNHCR-rapport *"International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van november 2022;
- 's Raads arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017;
- 's Raads arrest nr. 286 545 van 22 maart 2023;
- een document van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties: *'UN Security Council, Resolution 2626 (2022) Adopted by the Security Council at its 8997th meeting, on 17 March 2022'*;
- 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022;
- een document van Vluchtelingenwerk Vlaanderen: *"Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS"*;
- een artikel van F. V. van 15 februari 2023: *"De blinde vlekken in asielbeslissingen voor Afghanen"*.

2.2.2. Op 20 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 23 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- zijn deelcertificaat van 19 oktober 2023 van het LIGO 'BE NT2-Breakthrough 3';
- zijn deelcertificaat van 19 juni 2023 van het LIGO 'Open Maatschappijoriëntatie';
- zijn deelcertificaat van 19 juni 2023 van het LIGO 'BE NT2-Breakthrough 2';
- zijn deelcertificaat van 15 juni 2023 van het LIGO 'Open ICT';
- zijn deelcertificaat van het LIGO 'BE NT2-Breakthrough 4';
- zijn deelcertificaat van 5 mei 2023 van het LIGO 'BE NT2-Breakthrough 1';
- zijn deelcertificaat van 23 maart 2023 van het LIGO 'NT2 Alfa – Mondeling 4 Breakthrough persoonlijk';
- zijn deelcertificaat van 23 maart 2023 van het LIGO 'Open ICT';
- zijn deelcertificaat van 28 maart 2023 van het LIGO 'NT2 Alfa – Technisch lezen en schrijven 3';
- zijn deelcertificaat van 22 december 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Mondeling 3 Breakthrough persoonlijk';
- zijn deelcertificaat van 25 april 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Mondeling 1 Breakthrough persoonlijk';
- zijn deelcertificaat van 25 april 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Lees- en schrijvoorwaarden 1';
- zijn deelcertificaat van 24 mei 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Lees- en schrijvoorwaarden 2';
- zijn deelcertificaat van 24 mei 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Mondeling 2 Breakthrough persoonlijk';
- zijn deelcertificaat van 30 mei 2022 van het LIGO 'Oefenen en leren met ICT';
- zijn deelcertificaat van 23 juni 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Technisch lezen en schrijven 1';
- zijn deelcertificaat van 14 december 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Technisch lezen en schrijven 2';
- zijn deelcertificaat van 5 oktober 2022 van het LIGO 'NT2 Alfa – Schriftelijke zelfredzaamheid 1';
- een getuigenverklaring van 18 november 2023 van G. S., zijn werkgever;
- zijn loonbrief voor een periode van 1 oktober 2023 tot 31 oktober 2023;
- zijn voltijdse arbeidsovereenkomst voor een periode van 18 september 2023 tot 7 december 2023;
- zijn deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur ingaand op 8 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en de medische documenten die u voorlegt, blijkt dat u zou lijden aan bepaalde huidproblemen (CGVS1, p. 4; administratief dossier, groene map, document 3). U zou zich hierdoor niet goed kunnen concentreren op school en niet goed slapen (CGVS1, p. 4). Uit het attest dat u voorlegt, kan niet afgeleid worden dat u op basis van deze huidproblemen niet in staat zou zijn om deel te nemen aan het gangbare procedureverloop in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Dit blijkt ook geenszins uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u uitdrukkelijk antwoordde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst ‘bijzondere noden’ DVZ). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt of deze problemen een invloed hebben op uw capaciteiten om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, geeft u aan momenteel geen problemen te hebben, maar dat het wel lastig zou kunnen zijn als u te lang zou moeten zitten (CGVS1, p. 4). Er wordt u aangegeven dat u het in dat geval steeds kan aangeven wanneer u dergelijke problemen zou ondervinden en dat er steeds een pauze kan ingelast worden (CGVS1, p. 4). U heeft geen melding gemaakt van dergelijke problemen tijdens uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS (CGVS1, p. 1-35; CGVS2, p. 1-32). Daarnaast verklaart u psychologische problemen te hebben en legt u ook een psychologisch attest neer (CGVS1, p. 4-6; zie administratief dossier, groene map, document 5). Gevraagd naar deze problemen, geeft u aan dat u hoofdpijn heeft door slapeloosheid en dat u daar medicatie voor kreeg (CGVS1, p. 4-6). U stelt dat u aan uw psycholoog vertelt over uw problemen, en verwijst hierbij naar de problemen die u had met de taliban in Afghanistan (CGVS1, p. 4-6). Uw psycholoog zou u aanraden om te bewegen wanneer u stress ervaart (CGVS1, p. 4-6). Gevraagd of het nemen van de medicatie die u vernoemde enige invloed heeft op uw capaciteiten om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, zegt u in dit opzicht geen problemen te ervaren (CGVS1, p. 4-6). Uit het psychologisch attest dat u voorlegt, blijkt enkel dat u sinds 6 januari 2023 begeleid wordt door VZW Solentra en dat traumatherapie aangewezen zou zijn (zie administratief dossier, groene map, document 5). Uit uw verklaringen CGVS en dit attest blijkt dan ook niet dat u psychologische problemen zou hebben die dermate ernstig zouden zijn dat ze het normale procedureverloop zouden kunnen hinderen. Ook hier moet opgemerkt worden dat u ten overstaan van de DVZ antwoordde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere noden’ DVZ). Bovenstaande is dan ook niet afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan psychische problemen die van dien aard zouden zijn dat zij het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen en dat u ook in het kader van deze problemen bepaalde steunmaatregelen diende toegekend te krijgen. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt bovendien dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS1, p. 1-35; CGVS2, p. 1-32). U gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud bovendien aan dat u over al uw problemen hebt kunnen vertellen (CGVS1, p.33; CGVS2, p. 31). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete, omstandige motieven volledig ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat zijn vader (thans gedood door de taliban) en hijzelf werkzaam waren voor de Afghaanse lokale politie (hierna ook: ALP).

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen omtrent de samenwerking van zijn vader met de Afghaanse lokale politie.

Zo wordt in dit verband in de bestreden beslissing gewezen op verzoekers vage verklaringen:

“Uw verklaringen omtrent deze samenwerking blijken immers uitermate vaag en inconsistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vader niets vertelde over deze samenwerking (CGVS1, p. 12). U stelde hierover dat hij rondliep met de ALP, dat hij vlees leverde voor de politie en het districtshuis maar verder niets vertelde aan uw moeder over deze samenwerking (CGVS1, p. 12). Gevraagd of u nog meer wist over de zaken die uw vader deed voor de ALP, stelt u van niet, dat u enkel wist dat uw vader vlees leverde aan de ALP en dat er een vriendschap bestond tussen hem en leden van de ALP (CGVS1, p. 12). Nogmaals ingegaan op de beweerde samenwerking tussen uw vader en de ALP, beperken uw verklaringen zich opnieuw tot dat uw vader had rondgelopen met deze mensen, hen vlees leverde en dat uw moeder u daarover niet meer kon vertellen, dat uw vader uw moeder daarover niet de waarheid zou verteld hebben (CGVS2, p. 7-12). Pas wanneer u nogmaals de kans gegeven wordt om informatie te geven over deze samenwerking, komt u aandragen met het feit dat uw vader informatie zou gedeeld hebben met zijn vrienden van de lokale politie, wanneer hij taliban zag (CGVS2; p. 7-12). Dat u niet meer informatie kan geven over de exacte inhoud van de samenwerking tussen uw vader en de ALP en pas na herhaaldelijk doorvragen aankomt met het feit dat hij hen ook van informatie voorzag, doet al in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaring.”

Verzoeker betoogt dat hij, ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, heel duidelijk stelde dat zijn vader de lokale politie hielp. Hij benadrukt dat verweerder in de bestreden beslissing voorhoudt dat hij in zijn eerste persoonlijk onderhoud enkel aangaf dat zijn vader vlees leverde aan de Afghaanse lokale politie. Verzoeker stelt dat uit de geciteerde fragmenten van het persoonlijk onderhoud dit absoluut niet waar blijkt te zijn. Hij meent dat hij reeds duidelijk aangaf dat zijn vader de lokale politie hielp en voor hen werkte in het geheim. Verzoeker meent dat verweerder op dat moment hier niet over doorvroeg en pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud hier meer vragen over gesteld werden waar hij dan ook op antwoordde. Tot slot betoogt verzoeker dat hij duidelijk aangaf dat er hier niet over gesproken werd waardoor hij de details van de tewerkstelling van zijn vader niet kende.

Verzoeker kan allerm minst overtuigen. Immers volhardt hij louter in zijn gebrekkige verklaringen en bekritiseert hij de terechte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die spontaan nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de concrete werkzaamheden van verzoekers vader.

De Raad wijst er verder op dat uit de notities van het eerste persoonlijke onderhoud wel degelijk blijkt dat verweerder meerdere vragen stelde over de werkzaamheden van verzoekers vader bij de Afghaanse lokale politie en verzoeker, hoewel hij sprak over “geheime” zaken, hierover spontaan geen concretere verklaringen aflegde noch specifieke informatie gaf (eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023, p. 11-12). Bijgevolg kan verzoeker geenszins zijn initieel gebrekkige verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader verschonen.

Tevens stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kernelementen van zijn vrees, in casu de werkzaamheden van de vader. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, te meer verzoeker conform zijn verklaringen na de dood van zijn vader zelf werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie waardoor het des te meer weinig aannemelijk is dat hij slechts zo weinig informatie hierover bezit. Dit doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Voorts bemerkt de commissaris-generaal met reden dat verzoeker geen consistente verklaringen kan afleggen over hoe hij op de hoogte kwam van het feit dat zijn vader informatie doorspeelde aan de Afghaanse lokale politie:

“U zegt dat uw moeder u dit zei, dat u dit zelf ook kon zien en dat uw vader u letterlijk gezegd zou hebben dat hij informatie doorgeeft aan de ALP omdat zij van uw dorp zijn en jullie land helpen (CGVS2, p. 7-12). Hiermee gaat u reeds in tegen bovenstaande verklaringen, waaruit bleek dat u niets wist over de samenwerking tussen uw vader en de ALP en dat hij ook uw moeder hier niets over vertelde (zie boven). Hierop gewezen, stelt u dat u toen bedoelde dat uw moeder niets wist over de inval van de Amerikanen (CGVS2, p. 7-12). Dit kan echter niet volstaan als uitklaring, gezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat u toen bevraagd werd over de samenwerking tussen uw vader en de ALP en niet over de inval van de Amerikanen (CGVS1, p. 12). Ook uw verklaringen over de manier waarop uw vader informatie gaf aan de ALP blijken allerm minst coherent te noemen. U zegt dat hij dit deed via de gsm, door hen te bellen (CGVS2, p. 7-12). Gevraagd hoe u dan weet dat hij dit op deze manier deed, stelt u eerst enkel ‘hij had een simpele gsm en hij ging op en af, ik was er niet altijd bij, ik weet het niet.’ Hiermee geeft u geen

enkele uitklaring over de manier waarop u op de hoogte kwam van de manier waarop uw vader de ALP inlichtte. Pas wanneer u nog tot drie maal toe dezelfde vraag werd gesteld, oppert u dat uw vader de lokale politie had gebeld wanneer hij thuis kwam en had gezegd om niet op die weg te komen omdat de taliban daar stonden (CGVS2, p. 7-12). Hierop gevraagd of uw vader dan bij jullie thuis belde, beweert u dan weer dat 'dit kan zijn maar dat u het niet weet, dat hij van de winkel belde, maar daarover niet sprak' (CGVS2, p. 7-12). Nog steeds geeft u zo geenszins een uitklaring voor hoe u dan kon weten dat uw vader telefonisch deze informatie aan de ALP gaf. Hierna verklaart u daarentegen dan plots wel dat uw vader dit thuis vertelde en dat u ook hoorde dat hij op zijn gsm sprak met de lokale politie en hen verwittigde dat er taliban aanwezig waren in de regio van Salah (CGVS2, p. 7-12). Meer nog, u verklaart plotsklaps dat u dat altijd zou gehoord hebben wanneer uw vader dit deed (CGVS2, p. 7-12), wat allerminst te rijmen valt met uw voorgaande verklaringen. Op basis van bovenstaande wordt dan ook grondig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande terechte weigeringsmotieven tot de zijne.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader ook allerminst kunnen overtuigen:

"Uw verklaringen hieromtrent blijken immers bijzonder summier. U beperkt zich in deze tot dat uw vader gedood werd in de regio van Dak, waar het huis van A. H. en S. is (CGVS2, p. 14-15). Gevraagd naar het tijdstip waarop uw vader gedood werd, komt u niet verder dan te stellen dat u toen ongeveer 16,5 jaar oud moet geweest zijn, maar dat het lang geleden is en u de datum niet heeft opgeschreven (CGVS2, p. 14-15). Gevraagd of u, indien u weet dat u toen 16,5 jaar oud was, dan ook weet hoe oud u bent op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u dat u 23 jaar oud zou zijn, maar dat dit is wat hier gezegd wordt en dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS2, p. 14-15). Hierop gevraagd hoe u dan kan weten dat u op het moment van de moord op uw vader dan 16,5 was, zegt u dat u een mens bent, dat een mens weet hoe oud hij is en dat u toen ongeveer 16,5; 14 of 15 was (CGVS2, p. 14-15). Voorgaande raakt echter kant noch wal, gezien uit uw verklaringen juist allerminst blijkt dat u op de hoogte zou zijn van uw leeftijd. Daarenboven blijkt u ook hierover niet consistent, en oppert u plots dat u ook 14 of 15 had kunnen zijn op het moment dat uw vader gedood werd. Uit bovenstaande blijkt dus dat er u geenszins in slaagt om de dood van uw vader, een toch wel cruciaal element in uw asielrelaas, zelfs maar bij benadering te situeren in de tijd. Dat u dit wel kan bij andere, toch wel minder relevante of ingrijpende gebeurtenissen in uw leven en relaas, zoals de dood van G. H. op (...) juli 2022 (CGVS2, p. 28), tart alle verbeelding. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aangetast."

Verzoeker betoogt dat verweerder hier geen bijkomende vragen over stelde zodat hij er van mocht uit gaan dat dit voldoende was. Hij meent dat het logisch is dat wanneer er geen bijkomende vragen komen, hij niet spontaan meer vertelt over hoe zijn vader vermoord werd, zeker gezien dit een zeer pijnlijke gebeurtenis is om zeer uitgebreid over te vertellen. Verzoeker stelt dat hij aangaf dat hij bij benadering 16,5 jaar oud was op het moment van de dood van zijn vader. Hij meent dat gezien er geen exacte registratie van geboorte gebeurt in Afghanistan, het logisch is dat hij dit bij benadering tracht te plaatsen in de tijd, namelijk aan de hand van hoe oud hij denkt geweest te zijn op dat moment. Verzoeker benadrukt bovendien dat hij analfabeet is en er op zijn minst van verweerder verwacht kan worden dat hier rekening mee wordt gehouden, al was dit op minimale wijze. Hij besluit dat exacte data geven immers moeilijk is als men de kalender niet kent. Verzoeker betoogt dat hier in casu op geen enkel moment rekening mee gehouden werd.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zonder valabele argumenten bij te brengen die een ander licht werpen op bovenstaande correcte weigeringsmotieven. De Raad wijst er vooreerst op dat, in tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift betoogd wordt, verzoeker verweten wordt gebrekkige en inconsistente verklaringen te hebben afgelegd over het tijdstip van overlijden van zijn vader en dus niet over de wijze waarop deze gestorven is zoals verzoeker voorhoudt. Daarenboven wijst de Raad erop dat verweerder talrijke vragen stelde over zowel de wijze als het tijdstip van overlijden van verzoekers vader zodat verzoeker hoe dan ook niet kan gevolgd worden in zijn betoog (tweede persoonlijk onderhoud van 25 april 2023, p. 14-16).

Wat betreft verzoekers betoog dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij analfabeet is, dient beklemtoond te worden dat de loutere verwijzing naar zijn analfabetisme, zijn gebrekkige en inconsistente verklaringen omtrent het tijdstip van het overlijden van zijn vader niet kan opheffen. De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze ongeschoold is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu het (tijdstip van) overlijden van zijn vader, te meer dit een ingrijpende gebeurtenis in zijn leven betreft en verzoeker wel exacte data en concrete verklaringen kan afleggen over andere feiten. Volledigheidshalve besluit de Raad dat in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker wegens zijn analfabetisme ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoekers ongeschooldheid/analfabetisme een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. (zie ook *infra*).

Waar verzoeker volhardt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, doch dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoekers vader in casu reeds is overleden.

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op terechte wijze dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeker verklaringen over zijn eigen samenwerking met de Afghaanse lokale politie.

In eerste instantie merkt de commissaris-generaal pertinent op:

“Wat hierover reeds frappeert, is dat u verklaart dat zodra u meerderjarig was, u ook officieel had mogen werken voor het ALP, maar dit voor uw vertrek dus nog niet kon (CGVS, p. 19). Uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, blijkt dat u reeds meerderjarig was voor uw vertrek uit Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover enkel verder ondermijnt. Bij de DVZ verklaarde u omtrent deze samenwerking enkel dat u spullen leverde aan het checkpoint (Vragenlijst CGVS, vraag 5; Verklaring DVZ, vraag 12). U repte daar echter met geen woord over andere, meer strategische en dus risicovollere taken, nl. de bewakingsopdrachten en hinderlagen die u in samenwerking met checkpoint zou uitgevoerd hebben, wat u dan plots weer wel zo aanhaalt op het CGVS (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8; CGVS1, p. 23-26). Hierop gewezen, stelt u dit daar wel zo verklaard te hebben (CGVS2; p. 23), wat geenszins blijkt uit uw verklaringen daar. Hiermee kan u bovenstaande tegenstrijdigheid dan ook allerminst uitklaren.”

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker wat betreft het feit dat hij nog niet officieel kon werken voor de ALP aangezien hij minderjarig was, dit op twee momenten los van elkaar heeft verklaard. Verzoeker meent dat dit aantoonde dat deze verklaring wel degelijk waarheidsgetrouw is. Hij stelt dat in Afghanistan men hem als minderjarig beschouwde waardoor hij nog niet officieel mocht werken voor de Afghaanse lokale politie. Verzoeker betoogt dat het niet is omdat de medische leeftijdtest hier uitwijst dat hij meerderjarig is dat dit ook in Afghanistan zo was. Hij stelt dat verweerder er opnieuw aan voorbij gaat dat hij analfabeet is en hij zijn exacte leeftijd niet weet. Verzoeker betoogt dat het verweerder echter toekomt om verder te kijken dan enkel de medische leeftijdtest en specifieke vragen hierover te stellen aangezien ook indirect kan worden afgeleid dat hij minderjarig was in Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij dit op twee vragen, volledig afzonderlijk van elkaar verklaart, indirect wel degelijk aantoonde dat hij minderjarig was en nog niet officieel mocht werken voor de Afghaanse lokale politie. Verzoeker benadrukt dat het verweerder toekomt hier enige flexibiliteit voor aan de dag te brengen en niet halsstarrig vast te houden aan de specifieke testen hierover, zeker gezien hij analfabeet is en hier niet steeds duidelijk op kan antwoorden.

Voorts stelt verzoeker dat wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud, er opnieuw gewezen moet worden op het feit dat dit geen tegenstrijdigheid is, maar enkel een verschil in bewoording. Verzoeker betoogt dat hij ook tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud al sprak over bewakingen en andere taken dan het leveren van eten en water. Verzoeker betoogt dat verweerder bovendien zelf in de alinea daarna in de bestreden beslissing een passage aanhaalt waarin verwezen wordt naar het eerste persoonlijk onderhoud.

Verzoeker kan allerminst overtuigen daar hij wederom louter volhardt in zijn verklaringen op het CGVS en de terechte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing bekritiseert zonder dienstige elementen bij te brengen die deze kunnen weerleggen.

Wat betreft zijn betoog inzake zijn minderjarigheid benadrukt de Raad dat, daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, uit het gevoerde medisch onderzoek op 8 oktober 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar). Ondanks verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft niet akkoord te gaan met zijn leeftijdsbepaling, stipt de Raad aan dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud evenwel verklaarde dat hij het resultaat respecteert en hij erg ziek was toen hij aankwam waardoor hij een klein foutje gemaakt had bij de DVZ (eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023, p. 9). In casu blijkt overigens ook niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Gelet op het gegeven dat verzoeker wordt geacht bij vertrek reeds meerderjarig te zijn geweest kan hij, zeker als oudste zoon van een blijkens zijn verklaringen eerdere lid van de ALP, niet overtuigen in zijn betoog als zou hij omwille van zijn minderjarigheid of de twijfel daarrond niet officieel hebben mogen werken bij de Afghaanse politie.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij niet steeds duidelijk kan antwoorden omwille van zijn analfabetisme, herhaalt de Raad dat in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen (cf. supra).

Voorts stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op zijn tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de DVZ en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS en verzoeker niet verweten wordt in dit verband tegenstrijdige verklaringen afgelegd te hebben tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud, zoals verkeerdelijk betoogd wordt in het verzoekschrift. De Raad treedt verweerder bij waar die op correcte wijze motiveert dat verzoeker bij de DVZ geenszins enig gewag maakte van meer strategische en risicovollere taken inzake zijn werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie zoals hij daarentegen wel verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud. Verzoekers betoog biedt dan ook geen verschoning voor zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn werkzaamheden bij de DVZ en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud. De Raad merkt inzake verzoekers omissie bij de DVZ nog op dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden nog op correcte wijze gemotiveerd:

“Verder kan u ook geen overtuigende verklaringen afleggen over bovenstaande ‘strategischer’ opdrachten. U verklaart dat u soms naar dorpen ging met de ALP om deze dorpen te beveiligen (CGVS1, p. 24). Gevraagd om te vertellen over een incident dat gebeurde bij zo’n aanval, begint u over een bewaking van de controlepost waarbij er een raketaanval was (CGVS1, p. 24). Hier meer uitleg over gevraagd, blijven uw verklaringen echter bijzonder vaag, ‘telkens als wij een rapport kregen, werd de controlepost aangevallen door raketaanval en soms gebruikten zij ook zware geweren maar soms was het rapport onjuist dus gebeurde er niets’ (CGVS1, p. 24). Nogmaals gevraagd om te vertellen over een incident dat gebeurde tijdens het beveiligen van een dorp, geraakt u niet verder dan ‘ik kreeg een Kalasnikov van hen en ze vroegen om een specifiek gebied te bewaken en zeiden tegen mij als je van die plaats bijv. aangevallen wordt, dan moet je beschieten tegen hen’ (CGVS1, p. 24). Hiermee geeft u nog steeds geen doorleefde of anekdotische verklaringen die bovenstaande samenwerking met de ALP ook daadwerkelijk zouden kunnen ondersteunen. Hier nogmaals de kans toe geboden, beperkt u zich op nieuw tot ‘de taliban vielen ons om 5 uur ‘s ochtends aan en ook om 8 of 9 uur ‘s avonds’ (CGVS1, p. 24). Aangespoord hier dieper op in te gaan, blijkt u echter wederom niet verder te komen dan het vage ‘de lokale politie gingen soms naar Alleiheuvel om een hinderlaag te plannen tegen de taliban, maar de taliban kwamen er niet naartoe want ze wisten het en de hinderlaag was niet geslaagd’ (CGVS1, p. 24). Gevraagd om te specificeren wat uw persoonlijke rol hierin dan was, zegt u dat u toen niet meeging naar deze hinderlaag maar in het dorp bleef (CGVS1, p. 24). Bovenstaande kan dan ook allerminst volstaan om te overtuigen dat u ook zelf betrokken was in dergelijke activiteiten, integendeel. Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud werd u nogmaals de kans geboden om dieper in te gaan op wat er dan juist gebeurde bij het uitvoeren van deze hinderlagen. Opnieuw bleek u echter niet verder te komen dan summiere en nietszeggende verklaringen, zoals ‘ik ging mee, we schoten op elkaar, ze liepen weg en de volgende keer was ik niet mee, op die keer was de vijand gewond geraakt’ (CGVS2, p. 23).

U verklaarde dat u ook zelf eens had moeten schieten, waarop u gevraagd werd hier dan eens meer over te vertellen. Ook hiertoe blijkt u echter in gebreke. U geraakt immers ook hier niet verder dan ‘wij hebben niks gekregen, onze hinderlaag was niet geslaagd en dan zijn we terug gekomen’ (CGVS2, p. 23). Gevraagd of dit alles is wat u daarover kan vertellen, beaamt u dit en stelt u dat u naar huis moest als de hinderlaag gedaan was (CGVS2, p. 23). Nogmaals expliciet aangespoord te vertellen over hoe u zelf had geschoten, stelt u enkel uitermate algemeen ‘een hinderlaag is zo als je van één richting iemand schiet dan moet je die richting onder vuur houden en daar schieten’ (CGVS2, p. 23). Hiermee kan u echter allerminst aantonen dit ook zelf gedaan te hebben. Zelfs wanneer u andermaal verduidelijkt wordt dat er gevraagd wordt naar het specifieke incident waarbij u zelf moest schieten, geraakt u niet verder dan het vage en algemene ‘van de richting waar ze op ons schoten, ik hield de Kalasnikov in die richting en heb geschoten’ (CGVS2, p. 23).

Ook uw verklaringen over de bewakingsopdrachten die u uitgevoerd zou hebben in het checkpoint kunnen allerminst overtuigen. U stelt hierover dat u in de toren van het checkpoint stond te bewaken terwijl de anderen aan het eten waren (CGVS1, p. 25). Alvorens deze opdracht te mogen uitvoeren, zou u tien minuten uitleg gekregen hebben (CGVS1, p. 25). Later gevraagd of u alleen op de toren stond, stelt u dat er soms iemand was, maar soms ook niet (CGVS2, p. 22). Gevraagd hoe het dan kwam dat men u vertrouwde om alleen in te staan voor de veiligheid van het checkpoint, oppert u dat ze u toch ook vertrouwden om hen eten te brengen en dat u hen niet ontrouw ging zijn gezien de taliban uw vader gedood hadden (CGVS2, p. 22).

Dat u hen eten bracht en dat u aan hun kant zou gestaan hebben gezien de moord op uw vader, klaart echter nog steeds niet uit om welke reden zij iemand onervaren als u zouden vertrouwen om dergelijke belangrijke veiligheidsfunctie uit te oefenen. Ook hierop gewezen, stelt u enkel dat ze u konden vertrouwen voor een hinderlaag, u een geweer gaven, ze u vertrouwden voor het eten, dus waarom zouden ze u dan niet vertrouwen om de toren te bewaken waarvoor ze u opleidden (CGVS2, p. 22). Dit klaart echter nog steeds niet uit, om welke reden ze u, iemand die weliswaar misschien enige opleiding hiertoe had gehad maar toch nog steeds onervaren en geen officiële werknemer was (zie boven), zo snel alleen zouden laten instaan voor de veiligheid van het checkpoint. Daarenboven blijkt u geen eensluidende verklaringen af te leggen over het aantal torens van de controlepost; Zo stelde u aanvankelijk dat het checkpoint drie torens had (CGVS1, p. 25), hoewel uit uw latere verklaringen blijkt dat het checkpoint vier torens zou gehad hebben (CGVS2, p. 21-22). Hierop gewezen, ontkent u dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 21-22). Het louter ontkennen van een eerder afgelegde verklaring is echter geen afdoende verschooning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Omwille van al bovenstaande elementen kan er al geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u voor de ALP zou hebben gewerkt.”

Verzoeker repliceert dat hoewel hij het dus anders verwoordt, hij wel twee keer exact hetzelfde uitlegt. Hij stelt dat hij soms de toren bewaakte en hij soms ook naar de dorpen moest om de beveiliging te doen. Verzoeker benadrukt dat hij altijd aangegeven heeft dat zijn taken omvangrijker waren dan enkel de toren te bewaken, hetgeen verweerder onterecht tracht voor te houden en zo zijn verklaringen afdoet als tegenstrijdig. Verzoeker betoogt dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij zich niet altijd duidelijk kan uitdrukken, maar hij hier wel zijn best toe doet. Hij betoogt dat naast zijn medewerkingsplicht verweerder ook een onderzoeksplicht heeft. Verzoeker stelt dat er minstens van verweerder verwacht kan worden dat hij verzoeker tracht te begrijpen wanneer hij de taken en andere zaken over zijn tewerkstelling uitlegt, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker vervolgt waar verweerder opwerpt dat het vreemd is dat men iemand zo onervaren als hem zou vertrouwen, er hierbij dient gewezen te worden op de specifieke dorpscontext in Afghanistan en de loyaliteit die heerst rond familiale en stambanden. Verzoeker betoogt dat het niet vreemd is dat men ervan uitgaat dat hij te vertrouwen was omdat hij uit een familie komt waarin andere leden ook deel uitmaakten van de Afghaanse lokale politie of samenwerkten met de overheid. Hij besluit dat verweerder voorbijgaat aan de specifieke context in Afghanistan.

Door slechts vast te houden aan zijn verklaringen, kan verzoeker bovenstaande pertinente weigeringsmotieven niet ontkrachten. Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoeker over zijn strategische en beveiligingsopdrachten vage, summiere verklaringen aflegde tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud en hem geenszins tegenstrijdige verklaringen hieromtrent verweten worden zoals verkeerdelijk betoogd wordt in het verzoekschrift. Verzoekers betoog biedt dan ook geen verschooning voor deze vage, gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen.

Waar verzoeker betoogt dat hij zich niet altijd kan uitdrukken, herhaalt de Raad dat in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn persoonlijke onderhouds op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of om aan de asielprocedure deel te nemen (cf. *supra*, cf. 2.3.4.).

Voorts kan verzoeker met zijn algemeen betoog rond de specifieke context in Afghanistan geenszins een afdoende verklaring bieden voor het feit dat de Afghaanse lokale politie iemand onervaren en die geen officiële werknemer is, zouden vertrouwen, te meer er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake het profiel van zijn vader en hij niet eerder gewag maakte van andere familieleden die samenwerkten met de Afghaanse overheid.

Ook wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen kan afleggen over hoe de taliban juist zouden geweten hebben dat hij samenwerkte met de Afghaanse lokale politie:

“U zegt hierover enkel heel vaag en algemeen “ze hebben info over ons, ze hebben lijsten van mensen” (CGVS2, p. 24-25). Gevraagd hoe u dat dan weet, stelt u enkel dat de commandanten zouden weten dat die persoon op de lijst staat (CGVS2, p. 24-25). Hiermee geeft u echter nog steeds geen enkele uitklaring over hoe u hiervan dan op de hoogte zou zijn. Nogmaals hiernaar gevraagd, geeft u opnieuw een nietszeggend antwoord, door te stellen dat u van vroeger zou weten dat ze dergelijke lijsten hadden (CGVS2, p. 24-25). Tot een derde maal toe gevraagd hoe u dan aan deze informatie komt, stelt u dat u dit weet van personen die voor de lokale politie werken dat zij spionnen hebben die alles weten (CGVS2, p. 24-25). Ook dit antwoord is dermate vaag en algemeen, en kan aldus niet overtuigen. Gevraagd hoe u dan weet dat er dergelijke spionnen zijn, beperkt u zich opnieuw tot het erg vage en algemene “zij waren zo, de inlichting was zo sterk dat als je vandaag thee dronk met de lokale politie, de dag erna wisten ze dat je dat deed” (CGVS2, p. 24-25).”

Verzoeker laat bovenstaande concrete weigeringsmotieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Vervolgens bemerkt de commissaris-generaal met reden:

“U blijkt wel aan te kunnen geven hoeveel personen er ongeveer in het checkpoint werkten, en enkele namen te kunnen geven van deze personen (CGVS1, p. 22). Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat u ook zelf samenwerkte met het ALP. Dergelijke informatie kan immers enkel aantonen dat u op de hoogte was van de werking van een checkpoint in uw regio, waarover u nota bene zelf verklaarde dat daar veel dorpelingen werkten (CGVS1, p. 22), wat reeds kan verklaren hoe u aan dergelijke info kwam, maar is niet afdoende om ook maar enige persoonlijke betrokkenheid bij de werking van het checkpoint aan te tonen. Hetzelfde dient opgemerkt te worden over dat u wel kan uitleggen hoe een Kalasjnikov wordt schoongemaakt of gebruikt (CGVS1, p. 23, 31). Hieruit kan immers enkel afgeleid worden dat u wel eens een Kalasjnikov van dichterbij zag, of zelf eens gehanteerd of schoongemaakt hebt. Dit zegt echter niets over de context waarin dit gebeurde, wat bevestigd wordt door uw eigen verklaring, waarin u stelt dat u thuis ook altijd een Kalasjnikov had (CGVS1, p. 23, 31).”

Verzoeker betoogt dat hij wél weet hoeveel mensen er in de checkpoint werkten en duidelijk en uitgebreid kan uitleggen hoe men met een Kalasjnikov moet werken, schoonmaken en gebruiken. Hij meent dat dit elementen zijn die erop wijzen dat hij wel degelijk samenwerkte met de lokale politie. Verzoeker stelt dat hij daarnaast veel documenten voorlegt die dit bevestigen. Hij meent dat verweerder dus zeer omzichtig moet omspringen met te oordelen dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoeker benadrukt dat zijn profiel immers een profiel is dat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zal hebben in Afghanistan.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in verweerders concrete appreciatie, in het licht van de door hemzelf geschetste context en voorgaande vaststellingen in acht genomen, om te buigen.

De Raad stipt nog aan dat verzoeker geen documenten neerlegde ter staving van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie. Daarnaast meent de Raad dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Daarenboven laten ook uw verklaringen over het incident waarbij S. omkwam en u gewond raakte sterk te wensen over. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat dit gebeurde toen het checkpoint onder vuur kwam te liggen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit valt echter niet overeen te stemmen met hoe u dit ten overstaan van het CGVS verklaart. Daaruit blijkt immers niet dat het checkpoint toen werd aangevallen, maar S. en u, toen jullie onderweg waren naar dit checkpoint (CGVS1, p. 28-29). Hierop gewezen, stelt u dat u bij de DVZ ook verklaarde dat jullie aan het wandelen waren naar het checkpoint toen het incident gebeurde (CGVS1, p. 28-29). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u daar verklaarde dat het checkpoint zelf onder vuur kwam te liggen, in plaats van u en S., onderweg naar dit checkpoint. Daarenboven kan u geenszins overtuigende verklaringen afleggen over de reden waarom jullie toen de ‘gevaarlijke weg’ kozen, hoewel er net sterk werd afgeraden om deze weg te kiezen (CGVS1, p. 29). Uit uw verklaringen blijkt immers dat verschillende collega’s reeds aangevallen werden op deze weg. Telkens als iemand richting de controlepost kwam via deze weg, zou die persoon aangevallen worden. Hierdoor vroeg de commandant die weg te vermijden (CGVS1, p. 29). Het tart dan ook alle logica dat een ervaren lid van het checkpoint, S., net het tegenovergestelde zou doen, en zelfs zou zeggen dat er geen gevaar op deze weg was, en dat u hem tevergeefs van het tegendeel probeerde te overtuigen (CGVS2, p. 25-27).”

Verzoeker stelt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanval op hem en S.. Hij betoogt dat ten eerste bij de DVZ het interview zeer snel verloopt en het goed mogelijk is dat daar verkeerdelijk genoteerd werd dat de checkpost aangevallen werd, terwijl de aanval eigenlijk gebeurde onderweg naar de checkpost. Verzoeker stelt dat hij bovendien aangeeft dat het dichtbij de controlepost gebeurde, waardoor dit misverstand kan zijn ontstaan. Hij betoogt dat hij bovendien duidelijke verklaringen kan afleggen over dit incident.

Verzoeker kan allerminst zijn tegenstrijdige verklaringen verschonen daar hij louter volhardt in één versie van zijn verklaringen zonder dat hij dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview bij de DVZ sneller en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep en er alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven (eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023, p. 7). De

Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

De commissaris-generaal heeft voorts op goede gronden overwogen als volgt:

“Ook over de periode na deze beschieting, waarbij u gewond raakte, legt u geen eensluidende verklaringen af. U verklaart hierover aanvankelijk dat u na het incident nog één of anderhalve maand zou thuis gebleven zijn (CGVS1, p. 31). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud blijkt u echter plots niet meer te weten hoe lang u toen thuis was. U stelt niet meer te weten of dit nu één maand, anderhalve maand of tien dagen na het incident was (CGVS2, p. 27-28). Gewezen op het feit dat u dit nog wist bij uw vorige persoonlijk onderhoud, iets langer dan een maand geleden, geeft u aan dat u zelfs morgen niet meer zou weten wat u gisteren hebt gegeten (CGVS2, p. 27-28). Dit volstaat echter geenszins als uitklaring, temeer gezien uit uw voorgaande verklaring blijkt dat u wel in staat zou zijn om andere feiten weer te geven, en zelfs in de tijd te plaatsen (zie boven). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Tot slot blijkt u ook inconsistente verklaringen af te leggen over de lotgevallen van uw broers na uw vertrek uit Afghanistan. Over de broers die achterbleven in Afghanistan verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat zij te klein waren en dat u niet weet of de taliban hen benaderd hebben of niet (CGVS1, p. 15). Dit valt echter niet overeen te stemmen met uw verklaringen bij uw tweede persoonlijk onderhoud, waarin u stelt dat deze broers nu ongeveer 13 en 17 jaar oud zijn, en dat de taliban hen lastig vallen. Ze zouden hen vragen waar hun andere broers zijn, hen in het gezicht slaan en zeggen dat ze ongelovig zijn en hun gebeden moeten doen (CGVS2, p. 29-30). Over uw broer die intussen in Turkije verblijft, verklaarde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij het land na u verliet omdat hij bang was. Gevraagd waarvoor hij dan bang was, zegt u dit niet te weten, en dat u denkt dat hij misschien bang was voor het werk van uw vader en u met de lokale politie (CGVS1, p. 15). Ook dit valt niet te rijmen met hoe u in uw tweede persoonlijk onderhoud plots wel zeker blijkt te weten om welke reden deze broer het land verliet, namelijk omdat hij schrik heeft door uw vader en u (CGVS2, p. 29-30). De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt zo enkel verder op de helling te staan.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze pertinente overwegingen integraal over.

Tot slot betoogt verzoeker nog dat uit bepaalde fragmenten van de notities van zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat hij de vraagstelling van verweerder niet steeds begrijpt, verweerder deze fragmenten daarom afdoet als ongeloofwaardig en allerm minst moeite doet om te trachten hem te begrijpen en hem hierin te helpen. Verzoeker benadrukt dat hij analfabeet is, waardoor het niet altijd evident is om sommige vragen te begrijpen of te begrijpen waarop gedoeld wordt. Hij wijst erop dat verweerder echter zelf aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud dat het gehoor soms moeilijk verliep, hij meent dat het dan ook vreemd is dat verweerder niet meer flexibiliteit toont en begrip voor het feit dat hij analfabeet is.

De Raad besluit dat verzoeker met dergelijk betoog allerm minst zijn tegenstrijdige, vage, weinig nauwkeurige en doorleefde verklaringen kan verschonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat er enkel tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd aangehaald dat het onderhoud moeizaam verliep waarbij verzoeker werd gewezen op het belang van het afleggen van geloofwaardige en nauwkeurige verklaringen (tweede persoonlijk onderhoud van 25 april 2024, p. 14). De Raad oordeelt echter dat uit deze enige bemerking en uit verzoekers analfabetisme, in casu geenszins kan vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In casu kan immers niet worden vastgesteld dat verzoekers ongeschooldheid of de aangebrachte medische/psychologische problemen een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen (c.f supra, onder meer 2.3.4)

Bovendien kan vastgesteld worden dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk op het CGVS tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud goed te begrijpen en stelde op het einde van zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud geen toevoegingen te hebben (eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023, p. 3, p. 33; tweede persoonlijk onderhoud, p. 31). Noch uit de gehoren noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijke onderhouden bij het Commissariaat-generaal was verzoeker overigens reeds meerderjarig waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond, de neergelegde (medische) documenten en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide

verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft de medische fysieke en psychologische toestand van verzoeker, stipt de Raad nog geheel ten overvloede aan dat voor de beoordeling van medische problemen een verzoeker om internationale bescherming gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers wordt in casu geenszins aangetoond dat verzoeker omwille van zijn huidproblemen en psychologische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Er worden geen argumenten of elementen aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Daarenboven wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee broers, drie zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 16 mei 2022, p. 7, p. 9; eerste persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 32-33). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder/familie en hij zijn moeder ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud twee of drie dagen of een week geleden gehoord had (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 15; tweede persoonlijk onderhoud van 25 april 2023, p. 6).

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. In het verzoekschrift en in verzoekers aanvullende nota wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het

'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare

gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten,

intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie, het feit dat hij Afghanistan verlaten heeft in mei/juni 2019, hij toen nog zeer jong was, het gegeven dat hij al meer dan vier jaar niet meer in Afghanistan is geweest, zijn betoog dat hij door zijn keuzes (werk, lessen Nederlands) blijf geeft van openheid tegenover de westerse waarden en normen, het feit dat hij al meer dan twee jaar in België verblijft, zijn benadrukking van zijn veelvuldige opleidingsattesten en contracten als keukenhulp alsook een getuigenis van zijn werkgever (die overigens worden bijgebracht middels verzoekers aanvullende nota) kan niet worden afgeleid dat, hoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij naar de madrasa ging (eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023, p. 9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee broers, drie zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 16 mei 2022, p. 7, p. 9; eerste persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 32-33). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder/familie en hij zijn moeder ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud twee of drie dagen of een week geleden gehoord had (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 15; tweede persoonlijk onderhoud van 25 april 2023, p. 6).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de islam (soenniet) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 6; eerste persoonlijk onderhoud, p. 9).

Waar verzoeker wijst op de Nansen nota van oktober 2021 en oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota's en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee broers, drie zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 16 mei 2022, p. 7, p. 9; eerste persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023, p. 15, p. 32-33). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder/familie en hij zijn moeder ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud twee of drie dagen of een week geleden gehoord had (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 15; tweede persoonlijk onderhoud van 25 april 2023, p. 6). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn familie veel land heeft, een landbouwer hierop werkt die het geld aan zijn moeder geeft en zijn maternale oom zijn reisweg van 5000 euro regelde (Verklaring DVZ, p. 11; eerste persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 18).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het

risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovernname, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU